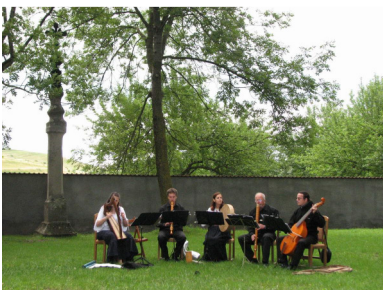

Festivalul de Muzică Veche Miercurea Ciuc 2013 (5)

Ziua și seara a patra: chiar dacă se termină discutabil, totul este bine

(Elena Maria Șorban, muzicolog – 18 august 2013)

Duminică, 14 iulie – ultima zi a Festivalului. Concertul tradițional de amiază, de la Mănăstirea franciscană de la Șumuleu Ciuc, aduce noutatea de a fi plasat în curte. Membrii formației CARMINA RENASCENTIA (Carei) au suficiente resurse pentru un program diferit decât cel din seara precedentă: cântece și dansuri italiene, engleze, transilvane – spre delectarea numerosului public.

CUSTOS VIOL CONSORT (Budapesta) oferă primul concert al serii, din curtea castelului Mikó. Patru viole da gamba într-un program interesant, armonios, plasat pe două coordonate: codicele lui Ioan Căianu și muzica de consort elisabetană. Piese instrumentale alternează cu cântecele sopranei invitate, Éva Bodrogi – un glas plin, cu flexibilitate ornamentală. Din păcate, consistentul program este perceput ca un opening act pentru cei mai așteptați oaspeți ai Festivalului...

...THE EARLY FOLK BAND (Suedia–Germania): programul intitulat „Balada lui Robin Hood” – de la prima impresie, cu efect oribil (cuvânt înrudit cu horror) pentru cine are niscaiva pretenții de autenticitate. Costume din material plastic, corzi și membrane – clar audibil – tot de plastic, giumbușlucuri ieftine, talmeș-balmeș sonor, cu elemente de folclor artificial cosmetizat. “Muzica veche” și world music (care preia unele elemente ale primeia, doar ca un ingredient în amalgamul său postmodern) nu sunt sinonime!

Mă bucur să constat dezorientarea celor din public: înseamnă că cei peste 30 de ani ai Festivalului de la Miercurea Ciuc și-au făcut simțite efectele formative!

Curiozitatea nu este așa de puternică precum dorința de a scăpa, așa că la pauză mă grăbesc să mă asociez cu un coleg, care să mă ducă acasă, la 200 de kilometri, prin noapte. Regret doar dansul final comun, reunind muzicieni și public, despre care știu din anii precedenți că este foarte eficient – datorită profesorului de dansuri istorice Gábor Kovács (Ungaria), întrucât realizează într-o oră, cât alții într-un an.

Pe drum, reflectez că aş fi fost mai câştigată să aleg recitalul organistului Erich Türk (desfăşurat concomitent), care a propus un periplu baroc timpuriu şi mediu, pe un mic instrument restaurat, din biserica satului harghitean Delniţa: Girolamo Frescobaldi, Codex Caioni, Georg Muffat, Jan Pietreszon Sweelinck – adică rarităţi, pentru cei obişnuiţi cu repertoriul adecvat marilor orgi transilvane.

Desigur că am pierdut valoroase momente şi din celelalte concerte paralele ale Festivalului, desfăşurate în diferite localităţi harghitene: Lyceum Consort (din Bucureşti), Kajoni Consort (Baraolt), Flauto Dolce (Cluj). Probabil că ar fi fost posibil ca micile concerte diurne, în aer liber, să fi adus în capitala de judeţ (în loc de aceiaşi oaspeţi ca cei din concertele serilor de la castel), formaţiile programate în alte localităţi...

Exceptând decepţia cauzată de menţionata formaţie (se poate învăţa şi din asta, ceva: că nu tot ce zboară pe internet, este „comestibil”...), ediţia 2013 a fost reuşită. Ea a făcut dovada viabilităţii formaţiilor de muzică veche din ţară, a forţei lor de a se autodepăşi (mă refer în special la Ansamblul de dansuri istorice Passeggio, cu spectacolul *Iter in tempore*), a capacităţilor organizatorice impecabile ale echipei de la Centrul Judeţean de Cultură Harghita, având ca şi consultant artistic pe flautistul Ignác Filip (de la Universitatea din Braşov): de a aduce oaspeţi foarte valoroşi (cvintetul ...*Canticum novum* este cel mai interesant, pentru că muzica veche pur vocală a devenit, pornind de la însăşi dificultatea ei, o raritate), de a adăuga Orchestrei, şi Corul Festivalului, precum şi asigurarea continuităţii cultivării muzicii vechi prin cursurile de vară, din ce în ce mai frecventate.

* Fotografie de Kinga Öllerer, Gyula Ádám.